

SUTON

NELSON DE MIL

Preveo

Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Nelson DeMille
NIGHT FALL

Copyright © 2004 by Nelson DeMille
Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Sendi
najzad...*

Piščeva napomena

Ovo delo je plod mašte podstaknute činjenicama – padom aviona na letu broj 800 kompanije TVA, koji se odigrao pored Long Ajlanda u Njujorku, 17. jula 1996.

Likovi u ovom romanu su izmišljeni, mada postoje neznatne sličnosti s postojećim osobama.

Događaji od 17. jula 1996. koje opisujem u knjizi i istraga pada aviona zasnivaju se na objavljenim svedočenjima, iako postoje protivrečne teorije koje ukazuju na daleko zloslutnije uzroke ove tragedije. Pokušao sam da prikažem sve protivrečne strane i da budem tačan u pogledu izveštaja očevidaca, naučno-istražnih tragova i pojedinosti dalje istrage. Ipak, dramatično sam iskoristio književničku slobodu u slučajevima postojanja međusobno sukobljenih dokaza.

Ova knjiga napisana je u spomen na putnike i posadu leta broj 800 kompanije TVA koji su izgubili živote 17. jula 1996. uveče, njihovim porodicama i voljenima, kao i stotinama ljudi koji su učestvovali u spasavanju, pronalaženju i daljim istragama uzroka ove nesreće.

— PRVA KNJIGA —

17. jul 1996.

LONG AJLEND, NJUJORK

Jer ovo mora zauvek biti
Tajna skrivena od tuđih očiju,
I znaćemo je samo ja i ti.

Luis Karol, *Alisa u zemlji čuda*

PRVO POGLAVLJE

Bad Mičel je vozio svoj ford eksplorer Putem dinâ. Ispred sebe video je tablu s natpisom: OKRUŽNI PARK PLAŽA KAPSOGI – OTVOREN OD ZORE DO SUTONA. Bio je suton, ali Bad se provezao na prazan parking; sa suprotnog kraja parkinga protezala se široka prirodna staza, delimično zatvorena pomičnom ogradom. Na tabli je pisalo ZABRANJENO ZA VOZILA.

Obratio se ženi pored sebe. „Jesi li sigurna da ovo želiš?“
Džil Vinslou je odgovorila: „Da. Uzbudljivo je.“

Bad neveselo klimnu glavom. Obišao je ogradu i nastavio po peskovitoj stazi obrubljenoj visokim dinama obraslim travom.

Vanbračni seks trebalo bi da je dovoljno uzbudljiv za njih oboje, mislio je, ali Džil je smatrala drugačije. Za nju je varanje muža imalo smisla samo ako su seks, romantika i uzbuđenje bolji nego kod kuće. Njega je palilo to što krši zabranu seksa s tuđom ženom.

Negde u vreme svog četrdesetog rođendana Bad Mičel došao je do zapanjujućeg zaključka da se žene međusobno razlikuju. Sada, pet godina kasnije, posle dve godine ove pustolovine, shvatio je da Džiline i njegove maštarije nemaju mnogo zajedničkog. Ipak, Džil Vinslou bila je lepa i voljna; što je najvažnije, bila je

tuda žena, a Bad je želeo da tako i ostane. Za njega je siguran seks značio seks s udatom ženom.

Dodatno uzbuđenje Badu je pružala činjenica da se njegova žena Arlen kreće u istim društvenim krugovima kao i Džil i njen muž Mark. Kad bi se njih četvoro sreli na nekom društvenom skupu, Bad je osećao nešto potpuno suprotno od nelagode i griže savesti; osećao se sjajno, njegov ego nije znao za granice, i uživao je u tajnom saznanju da je video svaki milimetar prelepog nagog tela Džil Vinslou.

Naravno, nije to bila *tolika* tajna, inače ne bi bilo toliko zanimljivo. Kad su započinjali vezu mnogo su strepeli da ne budu uhvaćeni, pa su se jedno drugom zakleli da neće nikome reći. Od onda su oboje nagoveštavali da su morali da se povere najbližim prijateljima, isključivo u svrhu obezbeđivanja izgovora za odsustvovanje od kuće i domaćeg ognjišta. Bad se stalno pitao koja od njenih prijateljica zna, i na zabavama se zabavljao nagađajući.

Dovezli su se svako svojim autom od svojih kuća na Zlatnoj obali Long Ajlanda, sedamdesetak kilometara od Vesthemptonu. Džil je ostavila kola na seoskom parkingu, gde su se sastali, a onda su se zajedno odvezli u hotel Badovim eksplorerom. U hotelu ju je Bad upitao kakav joj je izgovor; u odgovor je dobio jednu reč, pa ju je upitao ponovo.

„Večeram s prijateljicom koja ima kuću u Ist Hemptonu. Sutra idemo u kupovinu.“ Dodala je: „Ovaj deo je istinit, pošto ti sutra ujutru moraš kući.“

„Prijateljica nema ništa protiv?“

Ona ljutito uzdahnu. „Sve je u redu. Ne brini za to.“

„U redu.“ Bad je zapazio da ona njega nikad ne pita za izgovore, kao da je bolje da što manje zna. Bez pitanja joj je rekao: „Ja sam na dubinskom ribolovu s drugarom. U okeanu je loš signal za mobilne telefone.“

Džil slegnu ramenima.

Bad Mičel je shvatao da njih dvoje na neki način vole svoje pomalo dosadne supružnike, svoju decu i svoj udobni život više srednje klase. Vole i jedno drugo, ili bar tako tvrde, ali ne dovoljno da bi sve odbacili i sedam dana nedeljno provodili zajedno. Tri-četiri puta mesečno činilo se sasvim dovoljno.

Staza se završavala u peščanoj dini i Bad je zaustavio kola.

Džil reče: „Vozi na plažu.“

Skrenuo je s peščane staze ka okeanu.

Eksplorer se spuštao lakom nizbrdicom kroz žbunje i obalsku travu obilazeći visoku dinu. Bad je stao s druge strane dine, tako da se auto ne vidi sa staze. Časovnik na komandnoj tabli pokazivao je 7:22.

Sunce je zalazilo za Atlantik, gladak kao staklo, primetio je. Nebo je bilo potpuno vedro izuzev nekoliko raštrkanih oblaka.

Rekao je Džil: „Lepo večer.“

Ona je otvorila vrata i izašla. Bad je ugasio motor i krenuo za njom.

Razgledali su plažu; beli pesak pružao se oko njih i nestajao u okeanu pedesetak metara dalje. Voda je svetlucala zlatnim iskrama zalazećeg sunca, a laki kopneni povetarac slao je šušta-ve talasiće u dine.

Bad se osvrnuo oko sebe da vidi ima li još koga. Autoput je bio njihov jedini izlaz s ovog ostrvceta nastalog delovanjem vode, vetra i peska; video je nekoliko automobila kako odlaze s plaže i kreću ka Vesthemptonu, ali nijedan da dolazi ka njima.

Usko ostrvo završavalo se stotinak metara zapadno, u zatonu Moričis, a s druge strane zatona video je ivicu Okružnog parka Smit point na Vatrenom ostrvu.

Bila je sreda, pa su se vikendaši vratili iz Hemptonu u grad, a ono malo preostalih pijuckalo je koktele. Osim toga, vozila bi trebalo da se zaustavljaju oko kilometar dalje. Bad reče: „Mislim da je plaža samo naša.“

„To sam ti i kazala.“

Džil je obišla auto i otvorila prtljažnik. Bad joj je pomogao da izvade stvari – cebe, ručni hladnjak, video-kameru i tronožac.

Našli su skrivenu udolinu između dve travom obrasle dine; Džil je prostrla cebe i spustila hladnjak, a Bad je namestio tronožac i kameru. Skinuo je poklopac, prineo oko sočivu i usmerio kameru na Džil koja je, bosonoga i prekrštenih nogu, sedela na čebetu. Poslednji odblesci crvenog sunca obasjavali su prizor. Bad je prilagodio zum i pritisnuo dugme za snimanje.

Seo je pored Džil dok je otvarala bocu belog vina. Izvadio je dve čaše iz hladnjaka, pa im ona usu.

Kucnuli su se i Bad je rekao: „Za letnje večeri, za nas, zajedno.“ Popili su i poljubili se.

Oboje su bili svesni da kamera snima i zvuk i sliku, pa su bili pomalo ukočeni. Džil je probila led rekavši: „Pa, dolaziš li često ovamo?“

Bad se osmehnuo i odgovorio: „Ovo mi je prvi put. A ti?“

Nasmešili su se jedno drugom i tišina je postala gotovo neprijatna. Badu se nije dopadalo što kamera zuri u njih, ali shvatao je buduću prednost, kad se vrate u hotelsku sobu u Vesthemp-tonu i puste snimak dok budu vodili ljubav u postelji. Možda ovo i nije tako loša ideja.

Popili su još vina. Svesna da svetlost bleđi, Džil se dala na posao. Spustila je čašu u hladnjak, ustala i skinula pletenu majicu.

Bad je ustao i svukao košulju.

Džil je raskopčala svetlosmeđi šorts, smakla ga i odbacila nogom. Stajala je tako trenutak-dva, u grudnjaku i gaćicama, dok se Bad svlačio, a onda je skinula grudnjak i smakla gaćice. Okrenula se kameri, podigla ruke, zanjihala bokovima dva-tri puta, rekla: „Ta-daaa!“, i poklonila se kameri.

Zagrlili su se i poljubili, a onda počeli onako nagi da se miluju.

Džil je smestila Bada u kadar kamere, zatim se osvrnula i rekla u sočivo: „Pušenje, prvi put.“ Kleknula je i započela oralni seks.

Bad se vrlo uzbudio, a kolena su mu omlitavila. Nije znao šta će s rukama, pa joj je spustio dlanove na glavu i provukao joj prste kroz pravu smeđu kosu.

Usiljeno se osmehnuo, svestan da kamera beleži njegov izraz, a želeo je da izgleda srećno kad posle budu gledali snimak. Zapravo, osećao se nekako budalasto i nelagodno.

On je umeo da pusti jezik u mešovitom društvu, dok je ona bila čutljiva; govorila je tiho, uz retke osmehe i dosetke. Ipak, u krevetu ga je i dalje zapanjivala njena seksualna luckastost.

Osetila je da će on svršiti, pa se odmakla i rekla: „To je to. Scena druga. Vino, molim.“

Bad je izvadio bocu.

Legla je na leđa, podigla noge i rekla: „Degustacija supruge.“ Raširila je noge i naredila: „Sipaj!“

Bad joj je kleknuo između nogu i iskrenuo bocu, a onda je, bez daljih rediteljskih uputstava, zario jezik u nju.

Džil je teško disala, ali je uspela da kaže: „Nadam se da si dobro namestio kameru.“

Bad se uspravio da udahne i pogledao kameru. „U redu je.“

Uzela je bocu i prosula ostatak vina po sebi. „Liži.“

Lizao je vino s njenog čvrstog stomaka i grudi; jezikom joj je dodirnuo bradavice.

Posle minut-dva uspravila se i rekla: „Sva sam lepljiva. Hajdemo u vodu.“

Bad je ustao i odvratio: „Mislim da treba da pođemo. Istuširaćemo se u hotelu.“

Nije ga slušala; popela se na vrh dine i pogledala okean. „Hajde. Namesti kameru ovde pa idemo da se kupamo.“

Bad nije želeo da se raspravlja, pa je brzo otišao do kamere, zaustavio je, a onda poneo zajedno s tronošcem na vrh dine i zario nožice postolja u pesak.

Pogledao je pesak, okean i nebo. Na horizontu su još sijali zraci umirućeg sunca, ali nebo i voda postali su tamnoplavi i purpurni. Visoko iznad sebe video je prve zvezde i zapazio

trepćuća svetla aviona, a na udaljenom horizontu veliki brod. Povetarac se pojačao i hladio mu znojavo nago telo.

Džil je pogledala kroz sočivo i uključila noćno snimanje, zatim namestila autofokus na beskrajno i raširila. Pritisnula je dugme za snimanje i rekla: „Ovo je prelepo.“

Bad odgovori: „Možda ne bi trebalo da silazimo na plažu goli. Možda još ima ljudi.“

„Pa šta? Ako ih ne poznajemo, onda nije važno.“

„Da, ali hajde da nešto obučemo...“

„Živi opasno, Bade!“

Zakoračila je s dine i spustila se klizeći i skakućući na plažu.

Bad ju je posmatrao; divio se njenom savršenom nagom telu dok je trčala u vodu.

Okrenula se ka njemu i doviknula: „Hajde!“

Potrčao je niz dinu, pa preko ravne plaže. Osećao se budalasto što trči go, a stvarčica mu mlatara na vetru.

Stigao ju je na ivici vode; okrenula ga je prema kameri na dini. Mahnula je i viknula: „Bad i Džil plivaju s ajkulama!“ Uzela ga je za ruku pa su ušljapkali u mirni okean.

Prvobitni šok od hladne vode zamenilo je prijatno osećanje očišćenja. Stali su kad im je slana voda doprla do bokova, a onda su jedno drugom oprali grudi i leđa.

Džil je gledala okean. „Ovo je čarobno.“

Bad je stao uz nju i zagledali su se zajedno napred, začarani staklastim morem i ogromnim ljubičastim nebom pred sobom.

Desno od njih Bad je primetio namigivanje avionskih svetala, petnaestak kilometara od Vatrene ostrva, na visini od možda tri hiljade metara. Gledao je avion kako im se primiče; poslednji zraci sunca odbijali su se od krila. Ostavljao je četiri bela traga po nebu, i Bad je pretpostavio da je poleteo s aerodroma *Kenedi*, oko sto kilometara zapadno od njih, i da leti za Evropu. Trenutak je iziskivao romantiku, pa je rekao. „Voleo bih da sam s tobom u avionu za Pariz ili Rim.“

Džil se nasmejala. „Uspaničiš se kad provedeš sat vremena u motelu. Kako bi objasnio Pariz ili Rim?“

Bad se ozlojedio i rekao: „Ja ne *paničim*. Ja sam *oprezan*. Za tvoje dobro.“ Dodao je: „Hajdemo.“

„Još malo.“ Zgrabila ga je za zadnjicu i rekla: „Ova traka će spaliti televizor.“

Bad je još bio ljut, pa nije odgovorio.

Uхватила ga je za penis i rekla: „Ovde ćemo.“

„Ovaj...“ Pogledao je levo i desno po plaži, a onda se okrenuo prema kameri na peščanoj dini, uperenoj u njih.

„Hajde. Dok neko nije došao. Kao u filmu *Odavde do večnosti*.“

Imao je milion dobrih razloga zašto ne treba da vode ljubav na plaži, ali Džil je čvrsto stezala jedini razlog zašto treba.

Uzela ga je za ruke i povela ga do same obale, gde su blagi talasi lizali mokri pesak.

„Lezi“, rekla mu je.

Bad je legao na pesak; more mu je zapljuskivalo telo.

Džil je legla preko njega. Vodili su ljubav polako i ritmično, kako ona voli; sama je, u svom tempu, obavljala veći deo posla.

Bad nije mogao sasvim da se usredsredi, ometali su ga talasi po licu i strepnja što su tako izloženi na plaži. Ali kroz minut-dva svet se skupio u prostor između njihovih nogu. Ne bi primetio ni da je cunami divljao iznad njih.

Minut kasnije ona je svršila, a on se ispraznio u nju.

Ležala je na njemu zadihana nekoliko trenutaka, a onda ga je objahala kolenima i uspravila se. Zaustila je da nešto kaže, a onda začutala u pola rečenice i zagledala se u okean. „Šta...?“

On je brzo seo i pogledao vodu preko svog desnog ramena.

Nešto se dizalo iz vode. Trebalo mu je dve-tri sekunde da razazna blistavu crvenkastonarandžastu vatrenu traku praćenu perjanicom belog dima. „Šta, do đavola...?“ Ličilo je na raketu zaostalu od vatrometa za Dan nezavisnosti, ali bilo je veliko, preveliko – i dolazilo je iz mora.

Gledali su kako vatrena traka brzo uzleće i ubrzava ka nebu. Činilo se da ide u cikcak, pa zatim skreće.

Odjednom se na nebu pojavio blesak, a za njim ogromna vatrena lopta. Ustali su i skamenjeno zurili dok su parčad zapaljenog krša padala kao kiša iz tačke eksplozije. Oko pola minuta kasnije uzastopni zvuci dveju eksplozija dovaljali su se preko okeana i ispunili prostor oko njih, od čega su se nagoniski trg-nuli. Zatim se spustila tišina.

Činilo im se da je velika vatrena lopta dugo lebdela u vazduhu; zatim je poletela naniže i raspala se u dva ili tri vatrena komada koji su padali različitom brzinom.

Minut kasnije nebo je bilo čisto, osim crnog i belog dima, osvetljeno odozdo sjajem vatri što su plamtele na površini okeana kilometrima daleko.

Bad je zurio u vatreni horizont, onda je pogledao u nebo, pa ponovo u vodu. Srce mu je ludački tuklo.

Džil prošaputa: „O, bože moj... šta...?“

Bad je nepomično stajao, ne shvatajući sasvim šta je video, ali duboko u sebi je osećao da je to nešto užasno. Zatim je pomislio da je eksplozija bila dovoljno velika i glasna da dozove ljude na plažu. Uhvatio je Džil za ruku i rekao: „Idemo odavde. Brzo.“

Okrenuli su se i pretrčali pedesetak metara plaže, a zatim pojurili uz dinu. Bad je zgrabio kameru i tronožac dok se Džil spuštala niz drugu stranu. Jurnuo je za njom vičući: „Oblači se! Oblači se!“ Oboje su se brzo obukli i pojurili ka autu. Bad je nosio kameru, a Džil tronožac; čebe i hladnjak su ostavili.

Bacili su opremu na zadnje sedišta i seli napred. Bad je uključio motor i ubacio menjač u brzinu. Oboje su teško disali. Bad nije uključio farove. Točkovi su proklizavali dok je vozio unazad do staze i oštro skretao udesno. Pažljivo je prešao mračnu prirodnu stazu, zatim parking, pa izašao na autoput, gde je upalio farove i ubrzao.

Oboje su ćutali.

Policijska kola pojavila su se iz suprotnog pravca i projurila pored njih.

Pet minuta kasnije spazili su svetla Vesthemptona s druge strane zaliva. Džil reče. „Bade, mislim da je onaj avion eksplodirao.“

„Možda... možda je to bila samo velika raketa lansirana s broda.“ Dodao je: „Eksplodirala je... znaš... vatromet.“

„Rakete za vatromet nisu takve. Rakete za vatromet ne gore na vodi.“ Pogledala ga je iskosa i dodala: „Nešto veliko eksplodiralo je u vazduhu i srušilo se u okean. To je bio avion.“

Bad nije odgovorio.

Džil reče: „Možda bi trebalo da se vratimo.“

„Zašto?“

„Možda su... ljudi... iskočili. Imaju prsluke za spasavanje, čamce. Možda možemo da pomognemo.“

Bad odmahnu glavom. „Ono se prosto raspalo. Sigurno na nekoliko kilometara visine.“ Dodao je: „Pajkani su već tamo. Mi im ne trebamo.“

Džil nije odgovorila.

Bad je skrenuo na most prema selu Vesthempton Bič. Bili su na pet minuta od hotela.

Džil se duboko zamislila, a onda rekla: „Onaj mlaz svetla – to je bila raketa. Projektil.“

Bad nije odgovorio.

Nastavila je: „Izgleda da je projektil ispaljen s vode i da je pogodio avion.“

„Pa... sigurno ćemo čuti u vestima.“

Džil se osvrnula i videla da je kamera još uključena i da snima njihov razgovor.

Posegnula je i dohvatila kameru. Premotala je traku, uključila emitovanje i pogledala u monitor premotavajući ubrzano napred.

Bad je pogleda, ali ne reče ništa.

Pritisnula je pauzu i rekla: „Videla sam. Sve smo snimili.“ Premotala je traku napred zatim nazad nekoliko puta. Rekla je: „Bade... zaustavi i pogledaj ovo.“

Nastavio je da vozi.

Spustila je kameru i rekla: „Sve smo snimili na traku. Raketu, eksploziju, komade kako padaju.“

„Je li? I šta još ima tamo?“

„Mi.“

„Tako je. Izbriši to.“

„Neću.“

„Džil, izbriši traku.“

„U redu... ali prvo ćemo da je pogledamo u hotelskoj sobi. Onda ćemo je izbrisati.“

„Neću da gledam. Izbriši. Sada.“

„Bade, ovo je možda... dokaz. Neko ovo mora da vidi.“

„Jesi li poludela? Niko ne mora da nas gleda kako se tucamo na snimku.“

Nije odgovorila.

Bad je potapša po ruci. „U redu, pustićemo traku u sobi. Zatim ćemo pogledati šta ima na vestima, i onda ćemo odlučiti šta ćemo. Važi?“

Džil klimnu glavom.

Bad kriomice pogleda kameru koju je stezala. Znao je da je Džil Vinslou od onih ljudi koji bi na kraju postupili ispravno i predali traku vlastima bez obzira na štetu po sebe. Na štetu po njega ne bi ni pomislila. Ipak, mislio je da će se prizvati pameti kad vidi koliko je snimak rečit. Ako ne, možda će morati da je primora.

Rekao je: „Znaš, ono... kako se ono zove? Crna kutija. Snimak leta. Kad je nađu, znaće više o tome šta se desilo s avionom nego mi, a i od onog što traka pokazuje. Snimak leta. To je bolje od video-snimka.“

Nije odgovorila.

Parkirao se ispred hotela *Bejvju*. Rekao je: „Mi čak ni ne znamo da je to bio avion. Da vidimo šta kažu u vestima.“

Izašla je iz auta i krenula prema hotelu stežući kameru u ruci.

Bad je ugasio motor i pošao za njom. Pomislio je: „Neću da se srušim i izgorim kao taj avion.“

